

Sygn. akt VI Ka 366/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Waldemar Masłowski

Protokolant Urszula Kołodziej

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Z. J.

po rozpoznaniu w dniu 30.10.2015r.

sprawy P. D. ur. (...) w B.

s. Z. i M. zd. W.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk, art. 177 § 2 kk w związku z art. 178 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 486/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. D. w ten sposób, że:

1. w pkt 1 części dyspozytywnej uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a§1kk opisanego w pkt I części wstępnej i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,
2. uchyla orzeczenie o środku karnym z pkt 2 części dyspozytywnej oraz o świadczeniu pieniężnym z pkt 3 części dyspozytywnej,
3. w pkt 4 części dyspozytywnej z opisu przypisanego mu czynu eliminuje, że kierował on pod wpływem środków odurzających tertahydrokannabinolu o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, oraz substancji psychotropowych metamfetaminy o stężeniu przekraczającym 326 ng/l i amfetaminy przekraczającym 20 ng/l i wymierzoną mu karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat,
4. stwierdza, że orzeczenie o karze łącznej z pkt 7 części dyspozytywnej oraz o łącznym środku karnym z pkt 8 części dyspozytywnej straciło moc,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie

odwoławcze w kwocie 420 złotych.

UZASADNIENIE

P. D. został oskarżony o to, że:

1. w nocy na 8 lutego 2014 r. w I. oraz R., kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), będąc pod wpływem środków odurzających - Δ^9 tetrahydrokannabinolu o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, oraz substancji psychotropowych metamfetaminy o stężeniu przekraczającym 326 ng/l i amfetaminy o stężeniu przekraczającym 20 ng/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

2. w nocy na 8 lutego 2014 r. w R., na drodze powiatowej (...) na wysokości posesji (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując pod wpływem środków odurzających tetrahydrokannabinolu o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, oraz substancji psychotropowych metamfetaminy o stężeniu przekraczającym 326 ng/l i amfetaminy o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, samochodem marki A. (...) nr rej. (...), podjął nieuzasadniony, gwałtowny manewr hamowania, zatrzymał pojazd, zmuszając do zatrzymania jadące za nim O. (...) oraz poprzedzający O., V. (...) nr rej. (...), następnie nie upewniwszy się co do sytuacji na drodze podjął nieuzasadniony gwałtowny manewr cofania i najechał na P. P. (1), który opuścił pojazd V. (...), powodując u pokrzywdzonego stłuczenie tkanki mózgowej i krwiak śródmózgowy płata czołowego, ognisko krwotoczne prawego płata potylicznego, wieloodłamowe złamanie rękodości mostka, złamanie żeber III-VII po prawej stronie oraz II-IV po stronie lewej ze stłuczeniem obu płuc i odmą opłucnową prawostronną, złamanie trzonu lewej kości ramiennej, rany szarpane prawego ramienia, złamanie trzonu prawej kości udowej z przemieszczeniem, ranę szarpaną okolicy lewej kostki przyśrodkowej, co skutkowało ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, po czym zbiegł z miejsca wypadku,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015r. w sprawie II K 486/14:

I. uznał oskarżonego P. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

IV. uznał oskarżonego P. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tym, iż przyjął, że pieszy P. P. (1) przyczynił się do stworzenia stanu zagrożenia i sytuacji wypadkowej, w ten sposób, że przekroczył i poruszał się po jezdni poza wyznaczonym przejściem dla pieszych i chodnikiem, nie zachował należytej ostrożności poprzez dokonanie niewłaściwej oceny zmieniającej się na drodze sytuacji i wtargnął na jezdnię bezpośrednio za podejmujący manewr cofania pojazd marki A., stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz P. P. (1), w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku, nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 1 i 4 wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 90 § 2 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu łącznie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

IX. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do organu wystawiającego;

X. na podstawie art. 50 k.k. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku orzekł w stosunku do oskarżonego podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie go na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Bolesławcu oraz Urzędu Gminy w W. przez okres 1 (jednego) miesiąca;

XI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot dowodów rzeczowych :

- A. J. w postaci obuwia marki A. o rozm. (...),
- M. S. w postaci obuwia marki A. S. o rozm. (...)
- M. Z. w postaci obuwia marki O. o rozm. 42;

XII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. P. (1) kwotę 1.308 (jeden tysiąc trzysta osiem) złotych tytułem kosztów ustanowionego pełnomocnika w sprawie;

XIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził w całości od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 4.328,87 (cztery tysiące trzysta dwadzieścia osiem i 87/100) złotych i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 400 (czteryście) złotych.

Od wyroku tego wniósł apelację obrońca oskarżonego. Zarzucił wyrokowi Sądu I instancji:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 4 i 6 kpk polegającą na zaniechaniu obowiązku badania i uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, z jednoczesnym uwzględnieniem okoliczności wyłącznie na niekorzyść oskarżonego oraz naruszenie prawa do obrony materialnej oskarżonego polegającego na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii innego biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji gdy biegły sporządzający opinię w tym zakresie w toku postępowania przygotowawczego mgr A. P. zmarł przed terminem przesłuchania w toku postępowania sądowego i w ten sposób uniemożliwiono oskarżonemu i jego obrońcy bezpośrednio przeprowadzenie dowodu przez Sądem orzekającym poprzez zadawanie pytań biegłemu i weryfikację opinii i jej wniosków złożonych na piśmie pomimo, że Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii ustnej biegłego uznając, iż niezbędne jest przeprowadzenie bezpośrednio dowodu z tej opinii w toku postępowania jurysdykcyjnego,

2. art. 4 kpk oraz art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego dokonaną sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie tych, które winny przemawiać na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż w dniu 08.02.2014r. P. D. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) będąc pod wpływem środków odurzających i w konsekwencji dopuścił się występku z art. 178 a kk, podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonego winna doprowadzić do jego uniewinnienia od stawianego mu zarzutu opisanego w pkt I zaskarżonego wyroku,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, będący skutkiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w tym w szczególności lekceważenia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, dania wiary dowodom nieprzekonywującym oraz oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych, a także sprzecznym z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i rozumowaniem, który to błąd skutkowałam przypisaniem oskarżonemu popełnienia występku opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena materiału dowodowego winna skutkować uznaniem, iż sprawcą zdarzenia drogowego w dniu 08.02.2014r. był pieszy P. P. (1), zaś oskarżony P. D. niewątpliwie nie znajdował się wówczas pod wpływem środków odurzających oraz nie zbiegł z miejsca zdarzenia.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 178a § 1 kk i 8 z art. 177§2 w zw. z art. 178kk

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego jest zasadna tylko częściowo.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania - art. 4 i art. 6 k.p.k. sprowadzający się zdaniem skarżącego do uwzględnienia okoliczności wyłącznie na niekorzyść oskarżonego i naruszenia jego prawa do obrony poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z opinii innego biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych pomimo, że sąd dopuścił dowód z ustnej opinii uzupełniającej biegłego A. P., którego to dowodu sąd I instancji jednak nie przeprowadził, gdyż biegły ten przed przesłuchaniem go przez sąd zmarł.

Zdaniem sądu odwoławczego decyzja o dopuszczeniu dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego A. P. zapadła na rozprawie w dniu 10 marca 2015r. (postanowienie k. 810) była decyzją błędną. Sąd I instancji na podstawie art. 201 k.p.k. dopuścił dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego A. P. „na okoliczność wypowiedzenia się przez biegłego, w oparciu o całokształt materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie ... czy podtrzymuje wnioski końcowe zawarte w opinii z dnia 24 maja 2014r.” wskazywane przez Sąd Rejonowy okoliczności - całokształt materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie nie dają podstaw do dopuszczenia wskazanego dowodu w postaci ustnej uzupełniającej opinii w rozumieniu art. 201 k.p.k. Wskazany przepis pozwala na wezwanie tych samych biegłych lub powołanie innych, jeżeli opinia biegłego jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zasobem wiedzy i udostępnionym materiałem dowodowym mógł on i powinien udzielić odpowiedzi, a także gdy nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia danej kwestii okoliczności (np. pomija niektóre mające znaczenie dla jej opracowania dowody albo możliwe inne warianty, np. przyczyn wypadku) lub nie uzasadniono w niej należycie (lub w ogóle) wyrażonych tam ocen i poglądów. Opinia jest niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów lub sposobu dochodzenia do nich albo posługuje się nielogicznymi argumentami (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1975r. sygn. Z 24/75, OSNKW 1975 z.12 poz.172), a więc gdy wnioski końcowe opinii są nieścisłe i nie pozwalają ustalić ostatecznie poglądu biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 1989r., sygn. II KR 92/88, OSNPG 1989, z.2, poz. 35). Takich wad opinii biegłego A. P. sporządzonej w postępowaniu przygotowawczym (k.295 - 337) sąd odwoławczy nie dostrzegł. Za takie nie mogły być też uznane okoliczności wskazane we wniosku obrońcy oskarżonego złożonym na rozprawie w dniu 10 marca 2015r., a następnie powielone przez sąd w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego „przeprowadzenie całości postępowania dowodowego”. Przeprowadzenie całości postępowania dowodowego bez wskazania konkretnie jakie dowody i w jakim zakresie powodują, że opinia staje się niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna praktycznie w każdej sytuacji powodowałaby potrzebę ponownego przesłuchiwania biegłych przed sądem. W złożonym wniosku dowodowym obrońca oskarżonego nie wskazał, zeznania których świadków przesłuchanych

przed sądem i jakie okoliczności w nich podnoszone powodują, że opinia sporządzona przez biegłego A. P. staje się opinią „ułomną” i konieczne jest jej uzupełnienie w trybie art. 201 k.p.k. Opinia toksykologiczna (...) im. K. M. w P. z dnia 28 stycznia 2015r. (k. 747 - 749) nie była faktycznie znana biegłemu A. P. jednak trzeba zauważyć, że materia tej ekspertyzy nie należy do zakresu wiedzy biegłego od rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły A. P. zresztą w swojej opinii sporządzonej w postępowaniu przygotowawczym w pkt. 7 wniosków (k.336) powołał się w tym zakresie na opinię biegłego z (...) im. K. M. w P. sporządzoną w trakcie postępowania przygotowawczego (k.155 - 156). Biegły ten zatem nie wyciąga żadnych własnych wniosków w zakresie wpływu substancji odurzających i psychotropowych na sytuację wypadkową. W związku z tym stwierdzić należy, że skoro decyzja o dopuszczeniu dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego A. P. podjęta na rozprawie w dniu 10 marca 2015r. była błędna to tym samym oddalenie na podstawie art. 201 k.p.k. wniosku dowodowego obrońcy o powołanie nowego biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015r. (k. 819 - 820) było zasadne, a argumenty zawarte w uzasadnieniu wskazanego postanowienia są zdaniem Sądu Okręgowego przekonujące i nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania w tym miejscu. Tym samym zarzut apelacji dotyczący naruszenia przepisów art. 4 i 6 k.p.k. sprowadzający się do uwzględnienia okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego i naruszenie jego prawa do obrony okazał się niezasadny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut zawarty w pkt. 3 apelacji, a mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a sprowadzający się do przyjęcia, że oskarżony popełnił czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku (z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.).

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych, (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego, (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zaś być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie, (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, Prok. I Pr. - wkł. 2010/4/28; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego skarga apelacyjna (w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych skutkujących przypisaniem oskarżonemu występkę z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.) zawiera typową polemikę z ustaleniami sądu oraz oceną zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. W związku z tym zarzut, który ma wskazywać na błędy w ustaleniach faktycznych nie może okazać się skuteczny. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń - choć odmienna ocena jest naturalnie prawem apelującego. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, nie może się on ograniczać do wskazywania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł, czy środków dowodowych, lecz powinien wskazywać konkretne wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonанemu rozstrzygnięciu. Sąd I instancji czyniąc ustalenia w zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego dokonał wszechstronnej i dokładnej analizy przeprowadzonych dowodów, respektującej wymogi stawiane przez wspomniany już wyżej przepis art.7 k.p.k., tym samym ustalenia sądu I instancji jako czyniące również zadość wymogom stawianym przez art. 4 k.p.k. nie mogły być poddane ingerencji apelacyjnej, zaś Sąd Okręgowy nie mógł zajmować odmiennego stanowiska. W takiej sytuacji przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, jako nie wykraczająca poza granice zakreślone przez reguły prawidłowego rozumowania, nie jest dowolna, jest natomiast logiczna i przekonująca, a zatem niepodważalna. Podkreślić ponadto należy, że odwołanie od orzeczenia zapadłego w I instancji nie powinno polegać jedynie na ponownym przedstawieniu faktów i motywów rozważonych już przez Sąd Rejonowy, bo w takim wypadku nie byłoby to rozpoznanie od zapadłego wyroku, a ponowne

rozstrzygnięcie sprawy przez inny sąd, kolejna próba uzyskania orzeczenia pożądanej treści. Apelujący nie przedstawił argumentów, które skutecznie mogły podważyć trafne ustalenia Sądu Rejonowego, zaś podnoszone zarzuty w tej materii stanowią jedynie wyraz subiektywnego przekonania autora apelacji, nie znajdującego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Apelacja nie wskazuje jakim kryteriom ocen nie odpowiada dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego. W szczególności jej autor wskazuje na odmówienie przez sąd meriti wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. D.. Zdaniem autora apelacji było to niesłuszne, gdyż wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zapisie jego rozmowy z dyżurnym KPP w B., a także w zeznaniach świadków: M. D., P. K., T. D. i M. C.. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił bardzo wnikliwą i pogłębioną ocenę wyjaśnień oskarżonego wskazując z jakich powodów odmówił im wiarygodności. Ocena ta wbrew twierdzeniom autora apelacji jest oceną prawidłową odpowiadającą kryteriom art. 7 k.p.k., a dokonane w jej oparciu ustalenia faktyczne (poza ustaleniami dotyczącymi znajdowania się oskarżonego pod działaniem środków odurzających i psychotropowych- o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia) są prawidłowe i nie podlegają wzruszeniu. Słusznie sąd orzekający zauważa, że zeznania konkubiny oskarżonego P. K. pozostają w sprzeczności nawet z wyjaśnieniami samego oskarżonego, jak również z zeznaniami M. N. (jej kuzynki), która wówczas wieczorem przebywała w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego i jego konkubinę. Różnice w relacjach P. K. i oskarżonego dotyczą tak istotnych kwestii jak tego co robił oskarżony po powrocie do domu, że widziała uszkodzony samochód oskarżonego, gdyż nie został wprowadzony do garażu, gdyż tymczasem sam oskarżony mówił w swoich wyjaśnieniach, że po powrocie do domu auto zaparkował w garażu. Zeznania świadków M. i T. D. oraz M. C. nie odnoszą się bezpośrednio do zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie stąd też ich zeznania dotyczące rzekomych gróźb kierowanych do M. D. przez „chłopaków z I." i „wjazdu na ich dom" nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy jest bowiem zdarzenie, które rozegrało się na drodze w R., a nie powód dla którego oskarżony wyjechał wieczorem z domu i okoliczności z tym związane. Trafnie Sąd Rejonowy zauważa, że wbrew twierdzeniom autora apelacji telefoniczne zgłoszenie na policję oskarżonego o uszkodzeniu należącego do niego auta również podważa zaprezentowaną przez niego wersję wydarzeń. W rozmowie użył określenia wypadek a nie napad, nieprzekonywujące było również tłumaczenie zwłoki w zawiadomieniu policji o zdarzeniu.

Przekonuje natomiast dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadków, w oparciu o zeznania, których sąd dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego. M. Z. (kierowcy samochodu marki V. (...)), pasażerów tego pojazdu A. J. i R. P., a także kierowcy samochodu marki O. (...) M. S.. Relacje tych świadków są zgodne co do tego, że kierujący samochodem marki A. dokonał nieuzasadnionego manewru zatrzymania się przed przejściem dla pieszych. Następnie zaś po wyjściu P. P. (1) z samochodu podjął nagły manewr cofania, w wyniku którego potrącił podchodzącego do jego samochodu pokrzywdzonego, przejechał go tylnym kołem i uderzył w znajdujący się za nim samochód marki V. (...), który uderzył jeszcze w znajdujący się za nim pojazd marki O. (...). Później natomiast pomimo dawanych mu sygnałów ruszył do przodu i ponownie przejechał po leżącym pod kołami pokrzywdzonym. Należy przy tym podkreślić, że słusznie Sąd Rejonowy wskazuje, że zeznania tych świadków są spójne i zgodne nie tylko za sobą ale także ze stwierdzonymi w protokole oględzin samochodu marki A. uszkodzeniami, jak również z ujawnionymi na miejscu zdarzenia śladami zderzenia się pojazdów, które wykluczają prezentowaną w wyjaśnieniach oskarżonego wersję o tym, że samochody zajechały mu drogę, że został uderzony w przód pojazdu. Również zeznania świadków, którzy zamieszkują w pobliżu miejsca zdarzenia, tj. T. S. oraz J. P., K. P. i M. P. zostały prawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy. Świadców ci jak zauważa sąd meriti w różnym czasie, bezpośrednio po zdarzeniu obserwowali zajście na drodze i widzieli grupę szarpiących się mężczyzn, słyszeli okrzyki „coś ty zrobił" i nie widzieli aby w samochodzie marki A. były wybijane szyby. Również świadek K. B. - strażak, który uczestniczył w akcji ratunkowej zeznał, że w momencie, gdy podjeżdżali na miejsce zdarzenia widział rozbiegającą się grupę osób.

Odnosząc się do opinii biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. P. stwierdzić należy, że sąd odwoławczy podziela wnioski w niej zawarte praktycznie w całości. Opinia ta bowiem jest logiczna, spójna, przedstawione w niej stanowisko biegły uzasadnił w sposób przekonujący. Nie znalazł sąd odwoławczy podstaw do uwzględnienia jedynie wniosku opinii o przyczynieniu się P. P. (1) do zaistniałego wypadku. Tym niemniej

jednak z uwagi na fakt, że wyrok zaskarżony został jedynie przez obrońcę oskarżonego, jak i kierunek tej apelacji sąd odwoławczy nie mógł zmienić ustaleń Sądu Rejonowego w sposób niekorzystny dla oskarżonego.

Zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut z pkt. 2 apelacji obrońcy odnoszący się do dowolnych ustaleń sądu w zakresie przypisania oskarżonemu P. D. popełnienia czynu z art. 178a §1 k.k. oraz tego, że w chwili popełnienia czynu z art. 177 §2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. znajdował się on pod działaniem środków odurzających i psychotropowych.

Bezsporne jest, że w próbce krwi oskarżonego stwierdzono $\Delta 9$ tetrahydrokannabinol o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, metamfetaminę w stężeniu przekraczającym 326ng/l oraz amfetaminę o stężeniu przekraczającym 20 ng/l (opinia (...) im. K. M. w P. k. 155-156, oraz k. 747-749). Należy jednak zauważyć, że krew pobrano oskarżonemu dopiero o godz. 12.55, a więc 12 godzin po zdarzeniu drogowym, w którym uczestniczył. W swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 2 czerwca 2014r. (k.339 - 340), które podtrzymał następnie na rozprawie w dniu 13 października 2014r. (k. 517) oskarżony twierdził, że po powrocie do domu wypalił „jonta” i zażył metamfetaminę. Z opinii biegłego z (...) im. K. M. w P. A. T. (k.747-749) wynika, że obecny stan wiedzy nie pozwala na ustalenie zażycia jakiegokolwiek substancji na podstawie pomiaru jej stężenia we krwi. Biegły wskazał, że nie można wykluczyć wersji oskarżonego odnośnie czasu zażycia środków narkotycznych. Warto podkreślić, że w niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu świadczącego, iż oskarżony P. D. przyjął środki odurzające i psychotropowe przed zdarzeniem. W tej sytuacji zgodzić się należy z autorem apelacji, iż ustalenia sądu odnoszące się do powyższej okoliczności - znajdowania się oskarżonego w chwili zdarzenia pod działaniem środków psychotropowych i odurzających jest ustaleniem dowolnym.

W rezultacie oskarżonego P. D. należało uniewinnić od popełnienia czynu z art. 178a§1 k.k. przypisanego mu w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, a nadto z opisu czynu przypisanego mu w pkt 4 części dyspozytywnej należało wyeliminować zapis, że znajdował się on pod wpływem środków odurzających tetrahydrokannabinolu o stężeniu przekraczającym 20 ng/l, oraz substancji psychotropowych metamfetaminy o stężeniu przekraczającym 326 ng/l i amfetaminy przekraczającym 20 ng/l. w konsekwencji należało również uchylić orzeczenia o środkach karnych wynikających ze skazania za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. z pkt 2 i 3 części dyspozytywnej.

Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art.178a §1 k.k. spowodowało, że zarówno kara łączna orzeczona w pkt 7 części dyspozytywnej, jak i łączny środek karny z pkt 8 straciły moc.

Za przypisany oskarżonemu czyn z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności. W związku z wyeliminowaniem z opisu tego czynu zapisu, że jego sprawca znajdował się pod działaniem substancji psychotropowych i odurzających, okoliczności jednoznacznie dla P. D. obciążających konieczne stało się złagodzenie tej kary. W ocenie sądu odwoławczego karą adekwatną do pozostałych ustalonych przez Sąd I instancji i niewzruszonych przez sąd odwoławczy okoliczności będzie kara 3 lata pozbawienia wolności. Okoliczności niniejszego zdarzenia, waga naruszonych przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (nieuzasadniony manewr hamowania, podjęcie nagłego manewru cofania bez upewnienia się co do sytuacji za samochodem), skutki zachowania się oskarżonego (ciężkie obrażenia ciała P. P. (1)), czy wreszcie jednoznacznie naganne zachowanie poprzez ucieczkę z miejsca wypadku powodują, że niemożliwym było wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej. Powyższe okoliczności przesądziły też o tym, że sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do obniżenia orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz do obniżenia wymierzonej oskarżonemu nawiązki.

Wobec powyższego w pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 636§ k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć oskarżonego.

B. Ż. T. W. M.